

да ти кажѣ, рибке, отъ тебе повече ме е стврахъ, отколкото отъ човѣка.

Минало се врѣме. Еднѣжъ човѣка излѣзълъ отъ дома си съ лопата и вѣдица. Изровилъ земята и извадилъ червей. Наболъ червея ва вѣдицатъ, а снутилъ ѣ въ рѣката и уловилъ риба.

Сънътъ го спасилъ.

а едного човѣка излѣзълъ цирей на шията. Лѣкарътъ не смѣялъ да го рѣже, не смѣялъ да го цѣри, защото билъ на опасно мѣсто. Човѣка слабѣлъ и гласа му се изгубвалъ. Струвало му се, че скоро ще умре. Една нощъ болника рекълъ на жена си, която стояла до кревата му, да отмахне ламбата, дано да заспи. Тя направила това и той наистина заспалъ. Малко слѣдъ това заспала и жена му, която била много уморена отъ бдѣния и грижи.

Въ този сънъ човѣка снувалъ, че се намира въ черквата, кждѣто много дѣца въ хоръ пѣли „Господи помилуй!“ Тази пѣсень го развеселила, та и той въ съня си наченѣлъ съ гласъ да пѣе „Господи помилуй,“ както си пѣелъ, когато билъ здравъ. И, о чудо! Цирейтъ се провалилъ. Човѣка се събудилъ, измилъ си раната съ чиста вода, и за нѣколко дни съвсѣмъ оздравѣлъ. И сега, като расправя за болѣдуването си, този човѣкъ често повтаря: „Слава на Всемогѣщаго Бога, който ми испрати хубавия сънъ!“

Скоропоговорка.

Пѣстра изгърва прѣзъ протокъ прѣблува.